

Af den store Almenhed var Samuelsen hidtil bleven betragtet som Enslevs onde Aand, hvem det skyldtes, at »Femte Juni« mere og mere blev til Forargelse. Og Enslev havde fundet sin Regning ved at lade Vælgerfolket blive i den Tro. Denne foregivne Rolle som den store Førers dæmoniske Raadgiver havde tidligere smigret Samuelsen; men den var i den sidste Tid bleven ham til Besvær. Af en ganske bestemt Aarsag var det ham om at gøre, at Folk blev opmærksom paa, hvor dyb Uoverensstemmelsen mellem dem var, særlig paa det religiøse Omraade. Sagen var den, at han bestemt ventede Enslevs Fald og forudsaa, at »Femte Juni« med sin forældede Skikkelse hurtigt vilde blive trukket med ned i Undergangen. Efter hans Mening var det derfor nu det yderste Øjeblik for en klog Rotte at smutte fra den dødsdømte Skude.

Allerede et Par Gange tidligere havde han maattet møde her til Forklaring, og det var kommet til ret alvorlige Sammenstød. Nu havde han bestemt sig til at lade Minen springe. Efter at han nogen Tid i Tavshed havde ladet Enslev overøse ham med Grovheder, rejste han sig op og sagde med sin uforanderlige Elskværdighed, at han efter disse Udtalelser fandt det rigtigst at opsigte sin Stilling ved Bladet, da han ikke kunde handle mod sin Overbevisning.